

Körmös

Mindig is szerettem az adatokat, lett légyenek azok életrajziak, időpontra vagy eseményre vonatkozóak. Úgy gondoltam – és vélem ma is –, hogy az adatok a történetírás és -oktatás alapját képezik. Ha az adatokban hitelesek vagyunk, akkor felfogás, történelemszemlélet, világnézeti különbségek ellenére sem tudunk egymástól nagyon eltérőt írni, mondani.

Miközben az évek során az adatokkal „fertőztem” magam, kialakult egy „rossz szokásom”. Ha valahol téves – természetesen az is előfordult, hogy csak általam annak vélt – adatra bukkantam, igyekeztem azt kijavítani. Sok levelet, kiegészítést írtam és küldtem el szerkesztőségeknek, kollégáknak, soha nem a kioktatás, a megbántás szándékával. Voltak, akik és amikor a kiegészítéseket közölték, és voltak, akik és amikor nem. Az utóbbit nem tekintetem személyes „sérelemnek”, legfeljebb a tények elleni „merényletnek.” Nem értettem – és nem értem ma sem –, hogy miért fontosabb a tekintély – *mi nem hibázunk és nem hibázhatunk* –, mint a tények.

Valami hasonló jutott eszembe, amikor régi kézirataim rakosgatása közben a kezembe akadt egy több mint esztendője elküldött „adatpontosító” írásom. A sokunk által kedvelt és fontosnak tartott História szerkesztőségéhez juttattam el. Hogy miért?

A História 1992.évi 7. számában megjelent egy rövid összeállítás Katonatisztek életrajza címmel. Sajnos a közölt adatok többsége helyesbítésre szorul. Mivel a folyóirat az általános és a középiskolában tanító kollégák jelentős részének forrásként szolgál, gondoltam, talán nem baj, ha valós adatokkal is megismerkedhetnek Julier Ferenc, Tombor Jenő, Werth Henrik, Lakatos Géza... esetében. Úgy látom azonban, hogy erre még várni kell egy kis ideig, hiszen az írás egy év alatt sem fért be az olvasói levelek közé. Ha azért nem, mert folyik az általam leírtak ellenőrzése, akkor nem is bánom, csak azt sajnálom, hogy ezalatt továbbra is taníthatjuk, hogy Julier Ferenc 1919 után elveszítette rendfokozatát,...

Lakatos Géza